

Скарбничка

Наталя Лисенко

БАНТИКИ

Мама, як завжди, забрала Наталку з дитячого садка й повела додому. Підходячи до будинку, дівчинка побачила подружок. Вони захоплено будували гірку зі снігу й, побачивши Наталку, помахали їй руками.

— Ходімо з нами, — покликали вони її.

— Мамо, можна я погуляю? — заметушилася Наталка, готова бігти до подружок.

— Ні, донечко, — утримала її мама. — Спочатку тобі треба зайти додому, щоб переплести косички та зняти святкові бантики. Поглянь, вони ледве тримаються. Якщо ти загубиш їх, я не зможу купити тобі нові на наступне свято.

Того дня в Наталки був дитячий ранок у садку. Гарні білі банти мама спеціально купила напередодні свята на останні гроші.

— Мамусю, — попросила дівчинка, — я буду дуже обережно й уважно. Нізащо їх не загублю. Відпусти мене, будь ласка.

Поміркувавши, мама погодилася.

О, яка це була радість: бігати, стрибати, валятися в снігу,

кидати сніжки й будувати гірку з подружками. Час минув швидко й непомітно. Надворі стемніло. Настав час повертатися додому. Наталка потупала ногами, струсила сніг із пальта й зайшла до під'їзду. Знявши рукавиці, щоб почистити шапку, вона мимоволі торкнулася руками своїх кісок.

— Ох! — серце дівчинки защемило. — Я не встежила! Загубила бантики!

Наталка гірко заплакала й повільно почала підніматися сходами. Дійшовши до квартири, вона натиснула кнопку дзвінка. Двері відчинила мама. Вона відразу помітила пропажу.

— Ну, що ж ти, донечко, обіцяла стежити за своїми бантами, а тепер плачеш?

— Пробач, мамо. Мені здавалося, що вони завжди були зі мною. Я навіть не помітила, як це сталося...

— Звичайно, якщо ти захоплена грою, то дуже складно встежити ще за чимось.

— Так, — погодилася Наталка. — Тепер я це розумію. Що ж робити?

— Помолімося й ходімо

шукати, — сказала мама, одягаючи пальто.

Дівчинка спускалася сходами слідом за мамою, а сама думала: «Господи, як же ми знайдемо білі бантики на білому снігу, та ще й у темряві?» Вийшовши надвір, мама з донькою побачили, що погода зіпсувалася — здійнявся вітер і пішов сніг. Знайти пропажу за таких умов було неможливо. Наталка разом з мамою обійшла всі місця, де бігала сьогодні з подружками, але бантів ніде не було.

— Ходімо додому, донечко, уже зовсім холодно, — запропонувала мама.

Підійшовши до під'їзду, дівчинка повернула голову в бік ліхтаря, що освітлював протоптану стежку. Її увагу привернув предмет, що колився біля ліхтарного стовпа. О, диво! Це ж бантики! Вітер приніс їх до ліхтаря. Щаслива Наталка підбрала свою пропажу й задоволена поспішила додому. «Дякую, Боже!» — шепотіла вона, піднімаючись сходами.

- ЖАДІБНИЙ ХОМ'ЯК 2
- ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
- КРАЩЕ, НІЖ У СОЛОМОНА 5
- ЗІГРИТИ СВОЇМ ТІЛОМ 7
- ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9
- ЯК ВИНИКЛА ГОДІВНИЦЯ ДЛЯ ПТАХІВ 10

ЖАДІБНИЙ ХОМ'ЯК

Олена Косінова

На узліссі в ду́плі старо-го дуба жив Хом'як. Чого тільки не було в його норі: зерна пшениці та вівса, насіння соняшника, зернятка із шишок, маленькі грибочки, шматочки яблук, моркви, буряка. Загалом усе їстівне, що траплялося на шляху, Хом'як тягнув у свою нору. «Зими суворі, – любив говорити він їжакові, – треба як слід приготуватися».

Ось настала зима. Суворі, сніжна. Замело всі дерева в лісі. А Хом'як сидить собі в норі, йому байдуже. Жує свої зерна й гладшає.

Якось прийшла до нього Білка.

– Чуєш, Хомо, дай, будь ласка, кілька шишкових зернят, бо в нас закінчилися.

– А що ж ви не працювали, мало заготовили? – запитав Хом'як.

– Та ми вчора запросили гостей на день народження сина, от діти всі запаси зерен і з'їли.

– Нічого гостей узимку кликати, – пробурчав Хом'як. – Не можу я вам нічого дати, бо сам без їжі залишуся.

– Ну й сиди у своїй норі, а ми хотіли тебе теж у гості покликати, – сказала Білка й, махнувши хвостом, зникла у дверях.

– Подумаєш, у гості! – сказав Хом'як, зачиняючи двері. – Ходять тут, клянчать, а ти потім сидиш голодний.

Через деякий час прийшов до Хом'яка їжак.

– Агов, сусіде, дай, будь ласка, шматочок буряка, бо борщ варити ні з чого.

– А чого ж ти восени його не запасав? – запитав Хом'як. – Треба було раніше думати.

– Розумієш, ми всі так любимо борщ, що наших запасів буряка виявилось замало. Ну що тобі вартує дати невеликий шматочок? Ти живеш сам, а запасів у тебе цілий льох. Тут не на одну зиму вистачить. А ми тобі наступної осені віддамо.

– Звичайно, – гордо сказав Хом'як, – не дарма ж я всю осінь працював. Я, між іншим, теж борщ люблю, тож буряк мені самому знадобиться.

Так і пішов їжак ні з чим. А Хом'як подумав: «Так, гляди,

усі до мене ходитимуть за продуктами. Хіба я для інших докладав зусиль? Замкну двері й повішу табличку: «Поїхав. Не турбувати». Так і зробив.

Хотів покликати його в гості Заєць. Прийшов, а на дверях табличка. Хотів пригостити його соліннями Бобер.

Прийшов, а вдома нікого немає. Хотіли покликати його білки на ковзанах на річку кататися, а на дверях табличка. «Що ж, підемо кататися без Хоми», – сказали білки.

Поступово перестали звірі до Хом'яка приходити. А той і радий. Сидить собі в норі й запаси свої жує. Так і минула зима.

Настала весна. Усі звірі радіють теплому сонечку, а Хом'як досі сидить у норі. Запасів у нього повно, двері зачинені, а вікон і календаря немає. Почали звірі до нього стукати, думають, може, приїхав Хом'як, заснув, а табличку зняти забув. А той чує стукіт і думає: «Ох, знову чогось просити прийшли. Мене вдома немає».

Минула весна, настало літо. А Хома й далі у своїй норі сидить. «Ох, і довга зима цього року, – думає. – Добре, що я стільки запасів зробив».

Настала осінь. Звірі на зиму їжу заготовляють, а Хома свої запаси доїдає. А ось і перший сніжок випав. Звірі в нірки поховалися, а в Хом'яка їжа якраз закінчилася. Виліз він з норі, холодно. Сніг падає, вітер дме. І навколо ані зернятка. «Це ж треба, – дивується Хом'як, – цього року, мабуть, і весни не буде?! Що ж робити? Запасів зовсім не залишилося, а їсти хочеться». Раптом бачить – Білка по деревах стрибає.

– Агов, хвостата, – кричить їй Хом'як, – що, весни цього року не буде? А їсти що будемо?

– А ми вже запасилися. У нас і весна була, і літо, й осінь. І пшениця поспіла, і шишки дозріли. А ти, мабуть, далеко був, де, крім зими, і немає нічого?

– Та ніде я... – почав Хом'як і затнувся від сорому. – Ну так, – сумно продовжував він, – я був далеко. Там, де немає ні весни, ні літа,

ні осені. Тільки тепер мені нічого їсти.

– Ти ж казав, що назбирав на зиму вперед. От і їсти-меш торішні запаси, – відповіла Білка.

– Та вони пропали, – придивувався Хом'як. – Навесні льох затопило, а я й не знав...

– От біда, – сплеснула лапками Білка. – Що ж, приходь до нас на обід, – і побігла в справах.

Соромно Хом'яку йти на обід до білок, але що вдієш. Прийшов, дивиться, а в білок у гостях усі його знайомі зібралися: і зайці, і їжаки, і бобри. Кожен приніс із собою по мішку – хто насіння, хто зернятка, хто сушені гриби.

– Це тобі, – сказали Хом'яку звірі, – їж на здоров'я.

Хом'як аж почервонів від сорому, тільки звірі цього не помітили, бо він лапками обличчя закрив і заплакав.

– Ти чого? – запитали вони.

– Порошинка потрапила в око, – відповів їм Хом'як. – Дякую вам, ви мені так допомогли!

Наступної осені Хом'як ще раніше почав більше продуктів запасати. Цілий день бігає туди-сюди з набитими щокми. Звірі тільки посміюються: «Бач, тягає, а взимку в нього й снігу не випросиш. Але що з нього візьмеш... скнара».

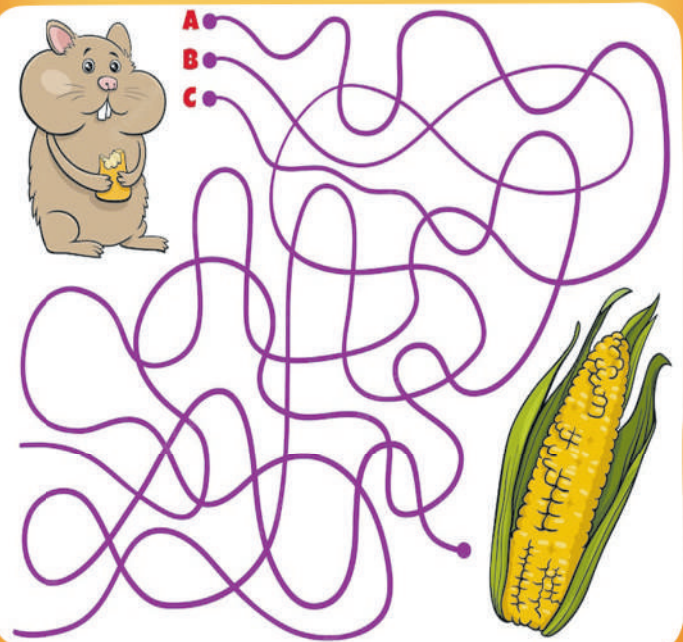
Ось знову настала зима. Усі по норах поховалися. А Хом'як раптом ні з того ні з сього почав звірів у гості кликати: «Приходьте, зайці, білки та бобри, до мене в гості, я вас пригощу, і дітей своїх приводьте». Дивуються звірі, що це сталося з Хом'яком. «Це він після поїздки до далекої зимової країни змінився», – перемовлялися вони між собою. І почали просити Хом'яка, щоб розповів про ту країну. А він їм відповів:

– У тій далекій країні ні в кого друзів немає, кожен живе у своїй норі й за свою шкуру тремтить.

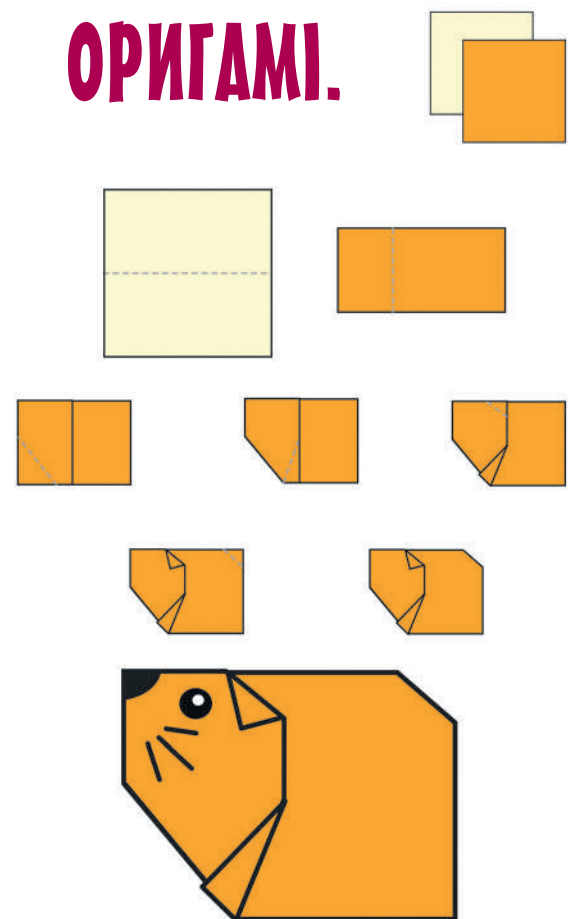
– Не може бути, – не вірили звірі, – хіба таке на світі буває?

– Буває, – відповів їм Хом'як, – я вже знаю. Але я туди більше ані ногою.

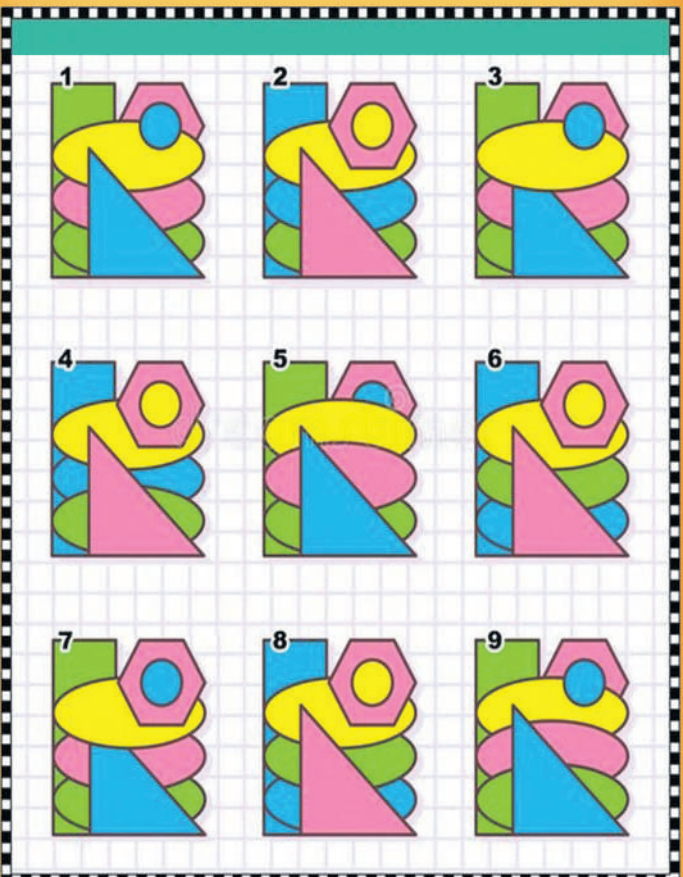
ПРОВЕДИ ХОМ'ЯКА ДО СМАКОЛИКА.

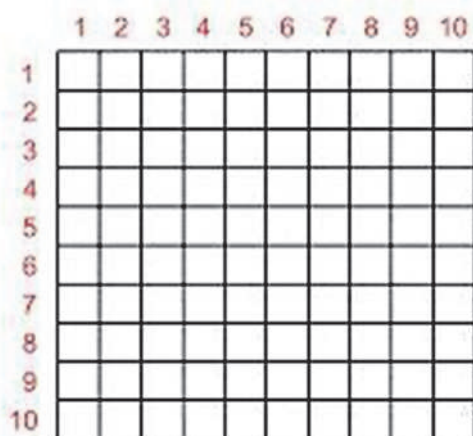
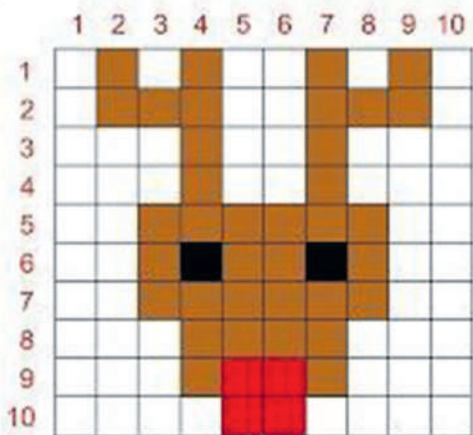

ОРИГАМІ.

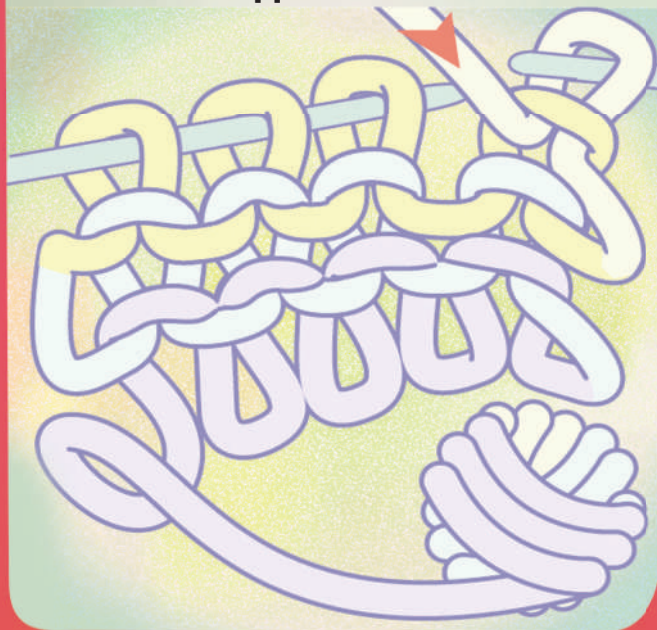
ЗНАЙДИ ДВА ОДНАКОВИХ ЗОБРАЖЕННЯ.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

ПРОВЕДИ ЛІНІЮ ПО НИТЦІ, НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА КОНТУР.

КРОСВОРД

Розгадайте кросворд та дізнаєтесь, де сховані подарунки для дітей.

1. Дея живе поміж снігами
Птах із лапами-ногами,
Гордо носить чорний фрак,
Та не полетить ніяк.
Перевальцем між крижин
Ходить дивний птах...

2. Що то, діти, за маляр,
Неабиякий штукар?
Попід вікнами мандрує,
Шибки сріблом розмалює.
А коли мине зима, —
Глянь — і маляра нема.

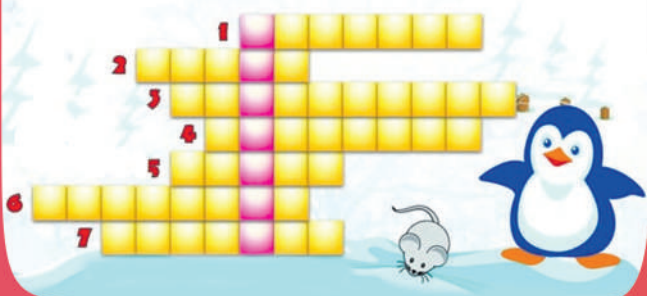
3. Для пташок у цій
хатинці
Є завжди смачні гостинці.
Сойки, снігурі, синички —
Всі летять до...

4. П'ять братів
живуть у хаті.
Кожен має по кімнаті.

5. Шаруділо, шаруділо,
Показатись не хотіло.
Будеш довго шарудіти —
Погукають кицю діти.

6. Взяли вкрили ми навкруг
Ліс, дорогу, поле й луг.
А як сонце припече —
Ми струмочком потечем.

7. У веселу зимню пору
Діти нас везуть угору.
Летимо з гори щодуху,
Тільки вітер свище в вухах!

ЦІКАВІ КАНІКУЛИ

Аліна
Гіндуліна

Ліза й Катруся жили по сусідству й часто проводили час разом, виконуючи домашні завдання або граючи. А ще вони дуже любили новорічні канікули та з нетерпінням на них чекали.

— Як буде чудово! — говорила Катруся Лізі. — Стільки всього цікавого можна зробити на канікулах: покататися на ковзанах і лижах, провідати всіх друзів, погуляти в лісі або разом приготувати щось смачненьке! — і дівчинка радісно плескала в долоні.

Але Лізу все це не цікавило. Вона ніяк не могла дочекатися, коли зможе цілими днями сидіти вдома й дивитися телевизор.

І ось настали довгоочікувані канікули! Катруся відразу зібралася провідати бабусю й поклікала із собою Лізу, але та не захотіла піти. Катруся вирушила до бабусі сама. А Ліза прийшла додому, зручно вмостилася в кріслі й увімкнула телевизор. «Нарешті, — думала вона, — додивлюся до кінця свій

улюблений мультсеріал!»

За кілька днів у гості до Лізи прийшла Катруся. Вона аж світилася від щастя!

— Ти не повіриш, що я зараз тобі розповім! — захоплено сказала дівчинка й почала ділитися своїми новорічними пригодами.

І що довше Ліза слухала дивовижні «снігові» історії Катрусі, то сумніше їй ставало.

— Шкода, що в мене зовсім не такі цікаві канікули, як у тебе... — зітхнула Ліза.

Катруся обійняла її й сказала:

— А хочеш, ми разом зробимо щось цікаве та особливе на Різдво?

— Звісно! — зраділа Ліза, і дівчатка заміслилися.

— У моєї мами є велика книга рецептів, — згадала Ліза, — і там дуже багато смакоти! Може, щось приготуємо?

Дівчатка почали розглядати книгу й шукати відповідний рецепт.

— Приготуймо різдвяне печиво та почастуймо всіх сусідів у будинку? — запропонувала Катруся.

Час минув весело й непомітно, і незабаром на столі стояло велике блюдо із запашним печивом. Катруся й Ліза розклали частування по подарункових пакетах і прикрасили яскравими стрічками.

Наступного дня подружки пішли розносити різдвяне печиво. Сусіди були дуже раді такому несподіваному подарунку й щиро дякували дівчаткам. Ліза була щасливою! Це Різдво запам'яталося їй на все життя. Вона зрозуміла: по-справжньому щасливим можна бути лише тоді, коли робиш щасливими інших.

Імбирне печиво

1 Фініки замочи в окропі, видали кісточки й поклади в чашу блендера. Туди ж додай масло, мед — збий. Додай яйце — збий. Виклади суміш у глибоку миску, додай сухі інгредієнти й заміси з мамою тісто.

2 Обмотай його плівкою й постав у холодильник на 30 хвилин.

3 Розкатай тісто на присипаному борошном столі, виріж печиво за допомогою формочок.

4 Випікаємо в духовці при 180 ° С до рум'яного кольору. За бажання можна прикрасити глазур'ю. Смачного!

Такими смаколиками ти теж можеш, як і Ліза з Катрусею, пригостити своїх сусідів. Їм буде дуже приємно!

Тобі знадобляться:

- яйце — 1 шт.
- фініки — 100 г (вага без кісточок)
- масло — 80 г
- мед — 30 г
- рисове борошно — 160 г
- розпушувач — 7 г
- кориця — 1 ч. л.
- молотий імбир — 1 ч. л.
- допомога мами

СНІГОВИК І СНІЖИНКИ

1 ЗАВДАННЯ

Зрадівши довгоочікуваному снігу, діти й дорослі разом зіпили величезного сніговика. Тепер він красувався посеред двору – з носом-морквиною, руками-гілочками й очима-камінчиками. У цього сніговика навіть була зачіска з ялинових гілок і справжні шапочка й шарфик. Діти й дорослі по черзі з ним фотографувалися. Стояв красень-сніговик і дуже пишався собою.

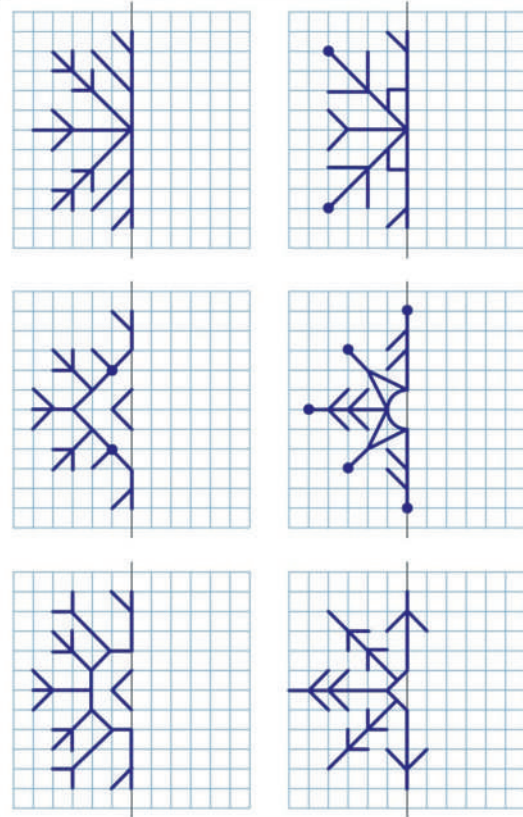
З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок за зразком.

2 ЗАВДАННЯ

Намалюй дзеркальне відображення кожної сніжинки.

І ось знову пішов сніжок. З неба падали маленькі сніжинки й торкалися до всього, що бачили. Вони сідали на асфальт, на дахи будинків, на шапочки й куртки малюків і дорослих. І, звичайно ж, сніжинки падали на шапочку сніговиків.
– Агов, сніжинки! Перестаньте на мене падати, ви псуєте мою красу! – невдоволено сказав сніговик.
– Але ми не можемо вибирати, де нам присісти, – відповіли хором сніжинки.
– Як вам не соромно? – і далі обурювався сніговик. – Я улюбленець дітей і дорослих у цьому дворі, на мене всі дивляться, зі мною всі фотографуються. А ви, маленькі огидні сніжинки, самі не знаєте, куди падаєте, і все псуєте! Навіщо ви взагалі тут з'явилися?

3 ЗАВДАННЯ

Уважно розглянь кожного сніговика. Які дві деталі не були використані?

Сніговик хотів ще щось сказати, але цієї миті в нього врізався хлопчик на санчатах. Малюк не розрахував своїх сил, сніговик не втримався й розсипався. Тепер на снігу лежала його голова в смугастій шапочці, а ніс-морквина сповз набік. Сніговикові захотілося розплакатися, але він не вмів плакати.

4 ЗАВДАННЯ

Знайди 5 відмінностей.

– Ой, як же так? – злякався хлопчик, який наїхав на сніговика. – Я не хотів...
– Нічого, ми зараз усе виправимо. Бачиш, новий сніг випав, – заспокоїли його інші діти.
Усі разом зіпили зі свіжого снігу частини сніговика, яких бракувало. Так сніговик знову з'явився посеред двору. Здається, він став ще більшим і гарнішим.

5 ЗАВДАННЯ

Яка зі сніжинок добереться до заметів? Подолай лабіринт.

За оповіданням
Олени Кукуєвицької

ЧИ ЛЕГКО БУТИ ЦАРЕМ?

Олена Гусева

Ти, мабуть, думаєш: як добре бути царем! Усі твої бажання виконують. Роби, що хочеш, або, навпаки, нічого не роби! І багатство є, і одяг дорогий! Живи у своє задоволення! Багато ізраїльських царів теж так думали. А чи правильно це? І що з ними траплялося згодом? Вони ставали жорстокими й непокірними Богові, а про свій народ зовсім не дбали. І Бог їх карав!

Одного разу на престол зійшов цар, який думав зовсім інакше. Його звали Соломон. Якось Бог явився йому вночі й запитав:

– Чого ти бажаєш? Проси, і Я дам тобі!

– Дай мені мудрості, – відповів цар, – щоб я міг керувати цим численним народом, щоб людям добре жилося!

Це дуже сподобалося Богові, і Він сказав Соломонові:

– За те, що ти не просив собі

ні багатства, ні довгих років життя, а просив мудрості, щоб дбати про народ, то Я дам тобі те, про що просиш, а крім того, багатства та довгих років життя!

І став Соломон таким мудрим, що всі дивувалися й приїжджали навіть з далеких країн послухати його! Сорок років він сидів на троні й справедливо судив народ!

Якось прийшли до царя дві жінки. І при них одна грудна дитина. Одна жінка розповіла: – Ми живемо в одній кімнаті.

У нас одночасно народилися діти. У мене народився син, і в цієї жінки народився син. А цієї ночі її немовля померло. І вона поклала свого мертвого сина до мене на ліжко, а мого забрала собі, доки я спала.

– Ні, царю! – закричала інша жінка. – Це в неї син помер, а мій живий!

Подивився Соломон на

жінку, прикинувся байдужим і наказує своєму воїну:

– Візьми це немовля й розрубай його навпіл! Одну половину віддай одній жінці, іншу – іншій.

Звісно, Соломон не збирався вбивати хлопчика. Доки воїн брав дитину на руки, він уважно спостерігав за поведінкою жінки. І що він чує та бачить? Одна жінка вигукнула:

– Рубайте! Нехай ні їй, ні мені не дістанеться!

А інша злякалася, затремтіла, впала навколішки й почала благати:

– Не рубай, царю, не треба! Нехай він живе. Краще віддай його тій жінці, але живим!

Правда ж, одразу стало зрозуміло, чий це син? Отож Соломон проголосив:

– Ось його справжня мати, котра пожаліла свого сина!

І всі дивувалися мудрості, яку Бог дав Соломонові.

КРАЩЕ, НІЖ У СОЛОМОНА

Ольга Бокова

У церкві, котру відвідував Ігор з батьками, був запланований виступ дитячого християнського театру. Ігор і майже всі діти, що ходили до цієї церкви, брали участь у виставі. До того ж Ігореві довірили головну роль – він мав представити царя Соломона.

До них у гості несподівано приїхала тітка Надя з донькою Наталкою – його двоюрідною сестрою. Ігор і Наталка ще ніколи не бачили одне одного, бо жили в різних містах. Та й тітку Надю хлопчик теж не пам'ятав – вона приїжджала, коли він був зовсім маленьким. А через певний час у неї народилася Наталка, і більше тітка Надя до них не приїжджала. Мама була дуже рада цій несподіваній зустрічі – її сестра та племінниця їхали на відпочинок та зробили пересадку в їхньому місті.

Тітка Надя привезла мамі та Ігореві подарунки: гарну скатертину, спортивний костюм і цілу коробку апельсинів.

Ігор познайомився з Наталкою й почав показувати їй свої іграшки та книжки. Доки мама з тіткою Надею поралися на кухні, діти навіть встигли переглянути фотографії та мультимедію.

Раптом до кімнати зазирнула мама й поклікала Ігоря на хвилинку в коридор. Коли хлопчик вийшов, мама завела його до іншої кімнати й сказала:

– Синку, мені хочеться теж

щось подарувати тітці Наді й Наталці на згадку від нас. Вони через дві години їдуть, і за цей час я нічого не встигну купити. Та й грошей у нас зараз небагато. Подаруймо їм ось цю гарну тканину.

– А як же мій костюм Соломона, мамо? Адже до нашого виступу залишилося менше місяця. Де ж ми візьмемо іншу тканину? До того ж ти говориш, що в нас мало грошей!

– Не хвилюйся, синку. Бог допоможе нам розв'язати цю проблему. Мені так хочеться зробити приємне тітці Наді!

– Гаразд, – погодився Ігор.

Він згадав, як нещодавно Ісус відповів на його молитву, і вирішив знову довіритися Йому. Отож хлопчик повернувся до Наталки, а за кілька хвилин зовсім забув про розмову з мамою.

Незабаром усі сіли за стіл. Навіть тато Ігоря відпросився з роботи, щоб побачитися з родичами. Було дуже шкода, що

час їхньої зустрічі дуже швидко добіг кінця. На прощання мама подарувала тітці Наді й Наталці невеликий пакунок.

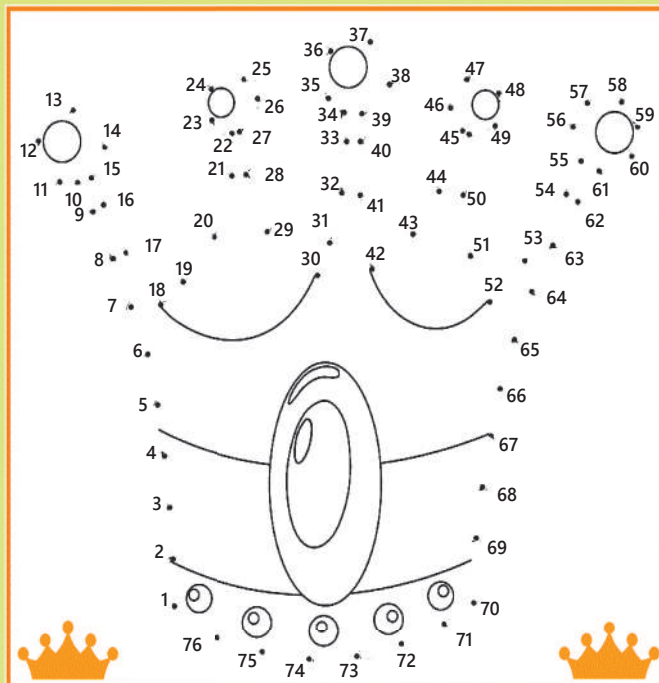
«Мій костюм!» – пригадалося Ігореві. Але він одразу відігнав цю тривожну думку. Адже минулого разу Ісус його не підвів, отже, і тепер не підведе!

Яке ж було його здивування та захоплення, коли за тиждень на уроці Суботньої школи вчителька оголосила: «Надійшла посилка від німецьких друзів – учнів християнської школи. Вони надіслали нам набір кольорових крейд, дитячі малюнки та кілька комплектів костюмів для біблійних сцен».

– Якби ти бачив, Ігорю, яке там гарне вбрання для царя! – сказала хлопчику під час перерви вчителька. – Краще, ніж у самого Соломона.

Ігор усміхнувся. Він так і знав: Ісус дотримав Свого слова! «Хто вірить у Нього, не буде засоромлений!» (Римл. 9:33).

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

РОЗГЛЯНЬ МАЛЮНОК, НА ЯКОМУ ЗОБРАЖЕНИЙ ЦАР СОЛОМОН. НАВКОЛО НЬОГО – ЙОГО ДУМКИ. ЗАКРЕСЛИ ТІ, ЯКІ СОЛОМОНУ НЕ НАЛЕЖАТЬ.

Нехай дитину віддадуть тій жінці, котра любитиме її.

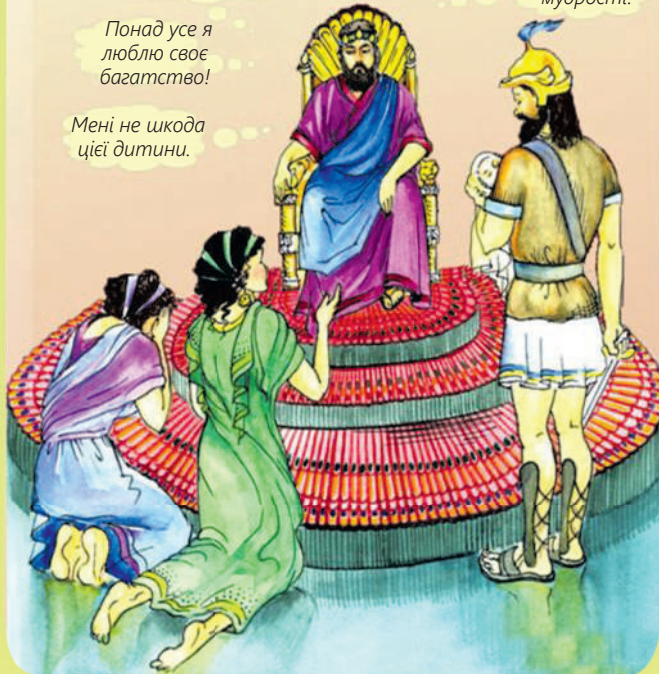
Я хочу, щоб люди жили добре.

Я прагну показати всім свою владу!

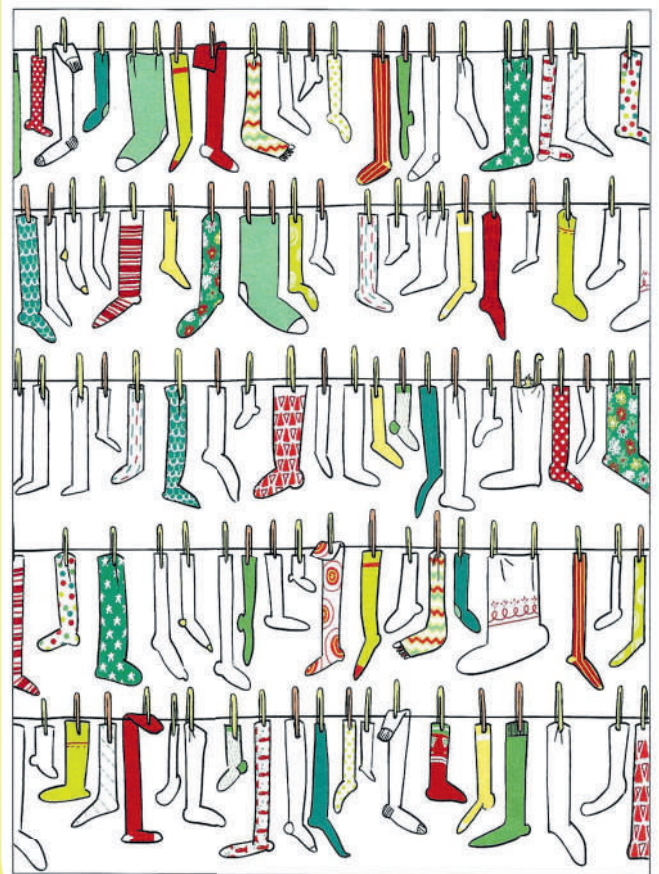
Богже, дай мені мудрості!

Понад усе я люблю своє багатство!

Мені не шкода цієї дитини.

ХТО ХОВАЄТЬСЯ В ОДНІЙ ІЗ ЦИХ ШКАРПЕТОК?

Олена Мікула

ПОСЛАННЯ ІЗ ЧОРНОГО ЯЩИКА

Напередодні маминого дня народження Андрій отримав двійку з математики. Йому дуже не хотілося засмучувати маму, тому він вирішив виправити оцінку. Озброївшись червоною ручкою та лезом, Андрій узявся за справу. Він уперше в житті зважився на таке, і через брак досвіду на місці двійки виникла жаклива дірка. Не залишалося нічого іншого, як вирвати аркуш. Увечері мама не перевірила щоденник, а наступного дня, у п'ятницю, учителька збрала всі щоденники на перевірку. Вона відразу помітила, що в щоденнику Андрія бракує сторінки. І коли хлопчик отримав його перевіреном, то побачив, що там знову стоїть величезна двійка та ще й зроблено запис: «Ваш син обманює вас і мене. Прошу терміново прийти до школи».

З важким серцем ішов Андрій додому. У його портфелі лежав подарунок для мами – люстерко в гарній рамочці, яку він зробив власноруч. І ще один «подарунок» – жирна двійка й запрошення батьків до школи. І все це саме сьогодні! «Я не можу показати мамі щоденник. Я взагалі не можу показати його вдома!» – у розпачі думав Андрій.

А вдома панував святковий настрій. Бабуся з мамою прикрашали торт і тістечка. Тато ставив у холодильник лимонад, апельсини й інші смаколики. Андрій одразу кинувся йому допомагати. Потім вони з татом розклали стіл і допомагали бабусі накривати його. О 18:00 почали збиратися гості. Прийшов мамин брат із родиною, її колеги з роботи, татів начальник зі своїм сином. Усі вітали маму, говорили, як її шанують. Мама була радісна й трохи зніяковіла.

Вечір минув чудово. Татів начальник розповідав різні цікаві історії. Коли гості розійшлися, а хазяї вимили посуд і склали стіл, мама підійшла до Андрія, обійняла його й сказала:

– Дякую, синку, за твій подарунок. Мені здається, що у твоєму люстерку я на десять років молодша й у сто разів вродливіша.

Андрій довго не міг заснути через сором і відчай. Уранці він не знав, що робити зі щоденником. Він заховав його, засунувши в рукав куртки. Коли мама запитала, як справи в школі, хлопчик відповів, що все гаразд. Мама попросила щоденник, щоб розписатися в ньому, але Андрій удав, нібито шукає його й ніяк не може знайти.

– Мамусю, я, мабуть, забув його в школі. У понеділок принесу, – збрехав він.

Потім Андрій вийшов на подвір'я, зайшов за будинок і закопав щоденник у заметі біля сараю. На серці в нього лежав тягар. Друзі кликали його грати в сніжки й кататися на санчатах, але Андрій не хотів. Він трохи поблукав вулицею й повернувся додому. Так минула субота, такою ж безрадісною видалася й неділя.

Із завмерлим серцем прийшов Андрій у понеділок до школи.

– Чому не прийшли твої батьки? – запитала вчителька.

– Сьогодні вони не можуть. Мама сказала, що прийде завтра, – знову збрехав хлопчик.

– Добре, я почекаю до завтра, – відповіла вчителька.

Після уроків Андрій не квапився додому. Ішов сніг, було холодно й хмарно. «Що робити? – думав хлопчик. – Я не можу сказати вдома, що я всіх обманював, що закопав щоденник у сніг... Мамі буде соромно, що в неї такий син. А тато... ніколи більше не повірять мені. Вони не зможуть любити мене. Адже я їм збрехав!»

Андрій ішов і плакав. Сніг танув у солоних струмочках, що текли по його обличчю. «Придумав! Я захворію, не піду завтра до школи, а потім... Потім буде видно!» – хлопчик почав їсти сніг, зняв шапку й шарф, розстібнув куртку. Він дуже змерз.

– Де ти так довго був? – запитала мама. – У тебе якесь дивне обличчя. Що з тобою?

– Нічого, – відповів Андрій. – Нас затримали в школі. Я змерз і втомився.

Він не захотів обідати, роздягнувся й ліг у ліжко. Йому хотілося заснути, щоб забути про все: про двійку, про щоденник, про вчитель-

ку. І він заснув важким сном. Увечері Андрій прокинувся від того, що боліла голова. Мама поміряла температуру – 38,5. Зранку прийшов лікар і сказав, що в хлопчика ангіна. Ліки, які він виписав, були гіркі й відразливі, але Андрій не помічав цього, бо думав лише про одне: йому не потрібно йти до школи!

Два тижні хлопець хворів. Наприкінці другого тижня його прийшли провідати однокласники й розповіли чудову новину: їхня вчителька пішла у відпустку, тому що в неї мала народитися дитина. Андрій від радості аж підстрибнув на ліжку.

Повернувшись після хвороби до школи, хлопчик з новими силами взявся за навчання й незабаром надолужив пропущене. Мамі він сказав, що щоденник зник і його не можуть знайти. Мама дала гроші, й Андрій купив новий. Так поступово все забулося, тільки іноді Андрію раптом ставало гірко й соромно.

Весна того року була стрімкою. Сніг зійшов дуже швидко, бруньки на деревах ніби вибухали й одразу перетворювалися на листочки. Весна принесла свої турботи: город, сад, двір – усе це чекало на дбайливі руки господарів. Андрій допомагав батькові – обкопував дерева, фарбував паркан, прибирав сміття.

Того дня, закінчивши роботу, мама, тато й Андрій присіли на лавочці у дворі. Тато мріяв, як вони поїдуть у серпні на море. Аж раптом до них підбіг їхній собака Пірат і, поклавши біля ніг Андрія щось брудне й мокре, віддано гавкнув і подивився хлопчиків у вічі.

– Що це ти притягнув, Пірате? – зацікавився батько. Андрія наче морозом проійняло. Біля його ніг лежав старий щоденник. Мама уважно подивилася на сина й сказала:

– Здається мені, я знаю, що це. А ти, синку, впізнаєш?

Андрій щось пробурмотів у відповідь.

– Що відбувається? – поцікавився батько.

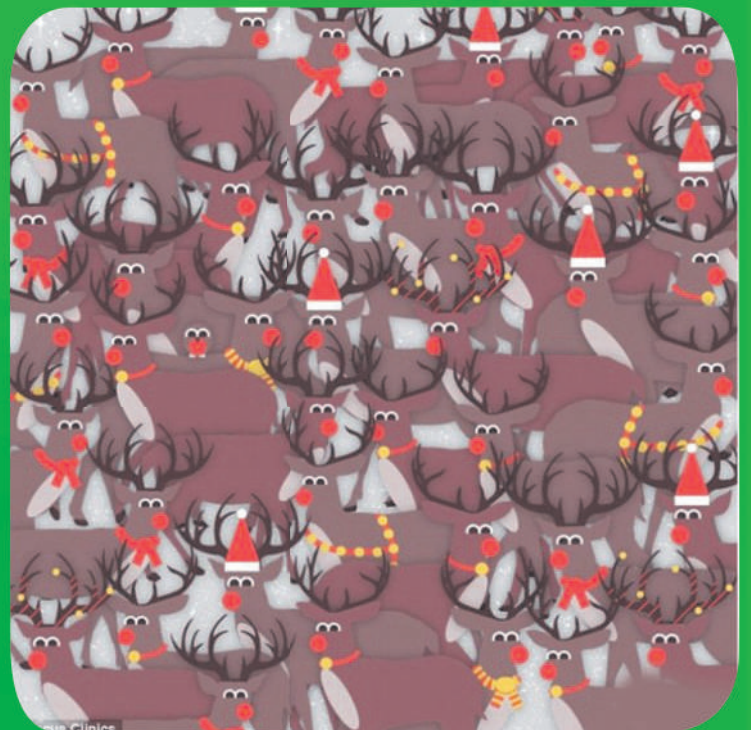
– Давно, ще взимку за досить загадкових обставин у

ЛОГІКА

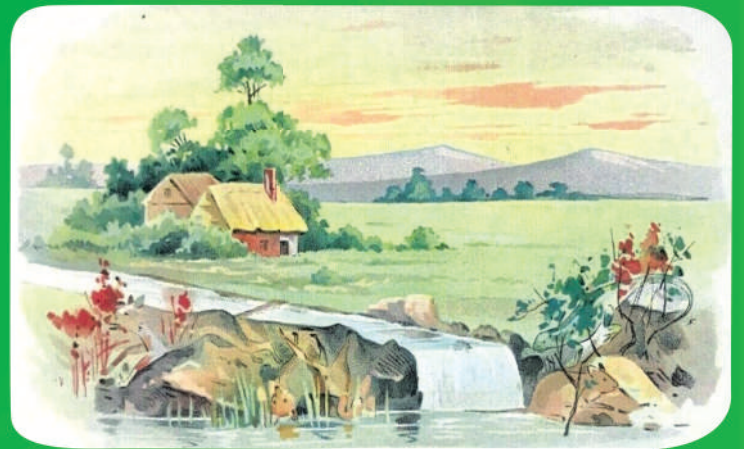
У квартирі живуть собаки та кішки. З усіх тварин лише одна не є собакою, водночас усі домашні улюбленці, крім одного, – кішки. Скільки всього кішок і собак?

Знайди невеличку пташку малинівку на спині одного з оленів. Вона сидить рівно й дивиться просто на тебе.

ЧИ ЗМОЖЕШ ТИ ЗНАЙТИ НА МАЛЮНКУ ЧОТИРЬОХ ТВАРИН? ХТО ЦЕ?

Знайди 10 відмінностей.

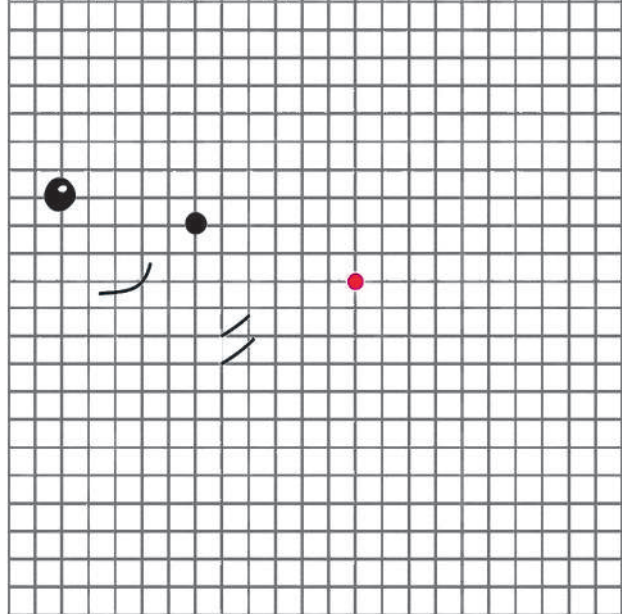

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

Графічний диктант.

4→	1↘	1↑	1↗	2↑	2↘	1↓	1←
1↓	1←	8↓	2←	1↗	2↘	4←	2↖
1↓	2←	1↗	2↑	1↖	3↑	3←	3↖
2↑	3→	2↗	2→	3↘	1↓	1↘	2↓
1↖	2←	1↖	4↑				

ДОПОМОЖИ ДІВЧИНЦІ ДІСТАТИСЯ ДО ФІНІШУ - ОБЕРИ ВІДПОВІДНИЙ ШЛЯХ.

нашого сина зник щоденник, – сказала мама. – І зараз наш пес знайшов його й повернув власникові. Тільки я не бачу радості на його обличчі.

Андрій, понуривши голову, згорав від сорому.

– Чи знаєш ти, синку, що таке «чорний ящик»? – почекавши, запитав тато.

Андрій, ковтаючи сльози, заперечно хитнув головою.

– Такий ящик є в кожному літаку. Це такий апарат, який записує всі команди командира екіпажу, розмови штурманів, пілотів. І якщо трапляється катастрофа, серед уламків літака шукають цей ящик, тому що в ньому залишається запис останніх слів членів екіпажу. І за цим записом фахівці визначають причину катастрофи. Запис у чорному ящику дуже важливий – він допомагає знайти й усунути причини, через які

сталося лихо. У такий спосіб можна уникнути катастроф у майбутньому.

Батько почав перегортати мокрі сторінки, які позлипалися.

– Поки що все нормально... Дев'ять, одинадцять, одинадцять, ще дві десятки. Ось останній запис. Двійка та запрошення до школи.

Андрій не витримав і розплакався:

– Я не хотів. Я не міг! У мамі був день народження, я не хотів її засмучувати.

– І ти вирішив, що обман кращий за правду?

– Я розумів, що це погано, але я не міг!

– Але наступного дня в мене не було дня народження, чому ж ти не зізнався тоді?

– Я обманув вас, я боявся, що ви не пробачите мені цього. Я думав, що коли ви про це дізнаєтеся, то не любитимете

мене, – плакав Андрій.

– Те, що ти зробив, дуже погано, – сказав батько, поклавши руку на плече сина. – Але запам'ятай: ані я, ані мама ніколи не розлюбимо тебе, бо ти наш син. Але ми відповідаємо за тебе, за те, яким ти виростеш, тому повинні навчити тебе говорити правду, навіть якщо тобі дуже важко зробити це.

– Знаєш, Андрію, правда має одну дуже гарну якість: її важко приховати. Ніколи не ховай її. Брехня небезпечна, вона позбавляє людину миру та спокою. Пригадай, скільки гірких хвилин ти пережив через цю двійку. Вона не варта цього, – додала мама.

– Я ніколи не обманювати вас, – пообіцяв Андрій і, обійнявши собаку, додав: – Дякую тобі, Пірате. Якби ти знав, як ти мені допоміг!

ЗІГРІТИ СВОЇМ ТІЛОМ

«Зникла маленька дівчинка», – оголосив начальник поліції польського села П'єжвін, і всі негайно вийшли на пошуки. На вулиці був мороз, температура тієї ночі опустилася до -5° С.

Трирічна Юля якось вибралася з двору свого будинку, і тепер ніхто не знав, де вона. Батьки в розпачі просили поліцейських знайти їхню доньку.

Пошуки затягнулися на багато годин, і всі боялися, що за цей час дівчинка помре від переохолодження. Уже вранці за околицею села один з рятувальників почув гавкіт собаки, що долинав з боку болота. Усі побігли на звук, сподіваючись знайти там дитя. Люди були вражені та зворушені побаченням.

Чорний пес, що гавкав, Чарек, належав родині Юлі. Пес лежав на землі, згорнувшись навколо мокрого й холодного тіла дівчинки. Слава Богові, вона була жива, але від втоми й холоду втратила свідомість. Дівчинку терміново відвезли до лікарні – їй

потрібне було лікування від обмороження. Що б сталося, якби Чарек не зігрівав дівчинку всю ніч своїм теплом? Найімовірніше, вона б не вижила.

Бог чинить з нами так само. Хоч ми знаємо, що не треба йти від Нього, але все ж таки втікаємо щоразу, коли якась дивна ідея спаде нам на думку, вірячи, що нічого поганого з нами не станеться. Але насправді для Бога ми як малі діти, котрі вважають себе дорослими.

На щастя, Ісус нас любить сильніше, ніж ми можемо собі уявити. Він шукає нас і знаходить, а потім бере на руки.

Безсумнівно, Він може зігріти й захистити нас. Подумай про Ісуса, Котрий простягнув руки на хресті. Дозволь Його турботі огорнути тебе. Як затишно в Його обіймах! Ніщо не завдасть тобі шкоди, бо руки Ісуса – найнадійніше місце на землі.

Жаклін Телло Айяла

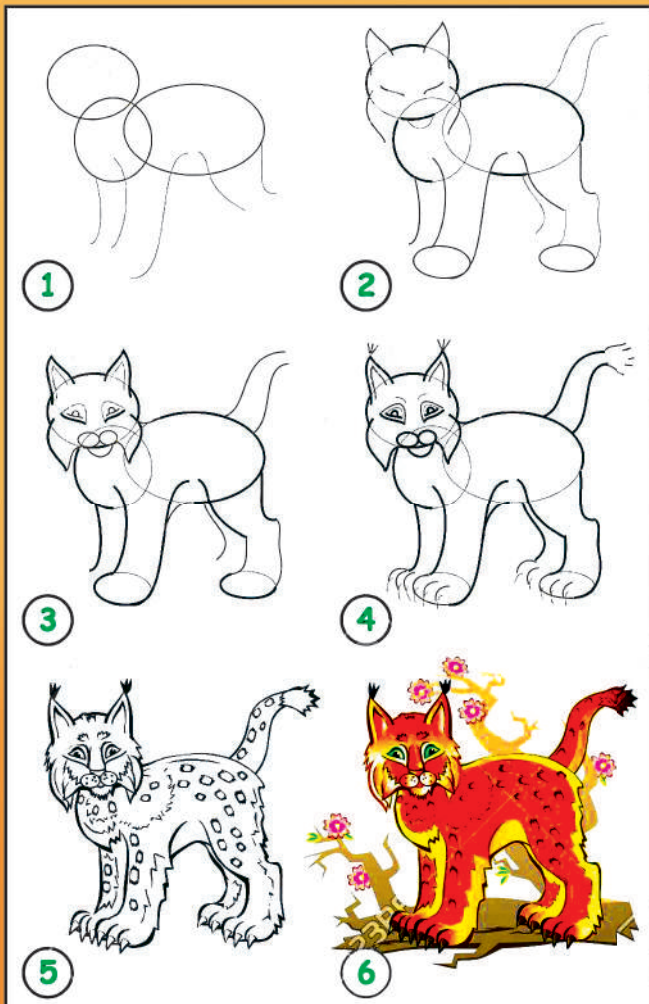
Рубрика «Запитання-відповідь»

Запитання: Я мрію про цуценя, але батьки не дозволяють його завести. Що робити?

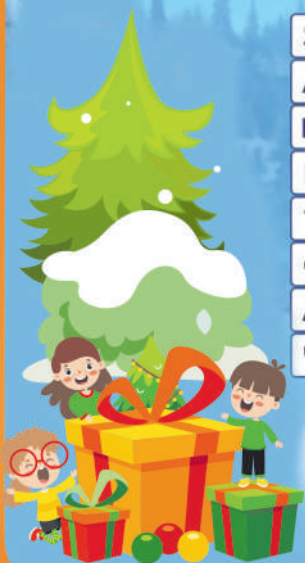
Відповідь: Перш ніж завести цуценя, потрібно взяти до уваги, що воно – теж дитина. Тварина потребує догляду, турботи, уваги й виховання. Якщо ти готовий виводити песика на прогулянку двічі на день незалежно від погоди, стежити, щоб він не гриз взуття, меблі, ти маєш довести батькам, що повністю готовий відповідати за свого маленького друга. Якщо твої батьки залишаються непохитними, потрібно вчитися поважати їхнє рішення. Біблія навчає: «Діти, слухайтеся батьків у всьому, бо це до вподоби Господу» (Колос. 3:20). У них достатньо досвіду, щоб оцінити, чи зможе ваша сім'я утримувати собаку. Адже це не дешево: задоволення: корми, щеплення, у разі хвороби улюбленця – платне лікування. У жодному разі не потрібно засмучуватися. Дитячу мрію можна здійснити, коли ти станеш дорослим і сам прийматимеш рішення.

МАЛЮЄМО РИСЬ.

ЗНАЙДИ ОЗНАКИ ЗИМИ У ФІЛВОРДІ. СЛОВА МОЖУТЬ
БУТИ НАПИСАНІ ПО ГОРИЗОНТАЛІ ТА ПО ВЕРТИКАЛІ.

З	А	В	І	Р	Ю	Х	А
А	О	Ф	А	У	Н	М	І
М	О	Р	О	З	И	А	Д
Е	Е	С	Р	П	А	Р	І
Т	Т	Н	У	С	К	И	Я
С	Н	І	Ж	И	Н	К	А
А	Д	Г	О	К	Т	Х	В
Ч	О	Ж	Е	Л	Е	Д	Ь

ОЖЕЛЕДЬ
ЗАВІРЮХА
ЗАМЕТ
ХМАРИ
СНІГ
МОРОЗ
СНІЖИНКА

РЕБУС.

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$3 \text{ pairs of mittens} + 3 \text{ pairs of mittens} + 3 \text{ pairs of mittens} = 30$$

$$3 \text{ pigs} + 3 \text{ pigs} + 3 \text{ pigs} = 27$$

$$3 \text{ hats} + 3 \text{ pigs} + 3 \text{ pairs of mittens} = 24$$

$$3 \text{ hats} + 3 \text{ pigs} \times 3 \text{ pigs} = ?$$

ЧОМУ РИСЬ УЗИМКУ
НЕ СТАЄ БІЛОЮ?

Вадим Хромов

З настанням холодів тварини змінюють колір шерсті на світліший або й зовсім білий. Але є й такі представники тваринного світу, які цього не роблять, і кожен з них має на те свої причини. Одним з найцікавіших видів є рись.

Які тварини змінюють своє забарвлення?

Зоологи, провівши безліч досліджень, виявили кілька основних факторів, що впливають на зміну хутра тварин:

1. **Зовнішні фактори.** Хутро тварин змінює колір, коли відбувається зміна температури (восени та навесні).

2. **Тривалість світлового дня** впливає на гіпофіз, що також спричиняє зміни.

3. **Забарвлення тварини залежить від місця її проживання.**

Деякі види, що змінюють забарвлення повністю або частково: заєць, білка, ласка, песець, горностай, вовк, північний олень, лисиця.

Заєць-біляк з настанням холодів повністю змінює забарвлення. На черевці хутро подовжується, щоб краще зберігати тепло. Змінюючи колір, заєць стає малопомітним. Зміна шерсті

відбувається, коли день стає коротшим, а ніч довшою. «Літнє вбрання» біляк одягає навесні, коли тривалість дня збільшується.

Білки змінюють забарвлення не чітко «за графіком». На це впливає наявність захворювань, вік, вагітність, маса тіла. Самки линяють пізніше за самців. Білченята також змінюють колір. Тривалість линяння – до 50 днів. Навесні забарвлення змінюється приблизно в середині березня протягом 2 місяців.

Ласки, що живуть у південних регіонах, не змінюють забарвлення. Представники північних регіонів узимку стають білими.

Песці теж змінюють колір хутра залежно від місця проживання. Протягом перших 120 весняних днів у них повністю змінюється шубка. Повний цикл зимового линяння триває з вересня до грудня.

У горностая за теплої пори року частина спини, боки, кінець хвоста забарвлюються в чорний колір. Перед зимою у тварини з'являється важке хутро білого кольору.

Шерсть у лисиць змінюється двічі на рік. Близько до зими хутро стає світлішим і густішим. Напередодні весни стоншується й випадає – у цей період воно починає темніти.

Вовк линяє двічі на рік. Улітку шерсть набуває іржавого відтінку, узимку стає темнішою й густішою. Що доросліша особина, то швидше відбувається линяння.

У північних оленів шерсть навесні-влітку темна, а взимку світлішає й стає щільнішою.

Чому рись узимку не стає білою?

Рись належить до сімейства котячих. Це велика хижа кішка з коротким тілом, характерними ки-

тичками на вухах, невеликим хвостом. Зовнішній вигляд шерсті залежить від місця проживання. Є буро-руді рисі, димчасті. Ареал також впливає на плямистість. Плями на боках, голові, лапах можуть бути чорними, темними, рудими та світлими.

Цікавий факт: плямисте хутро рисі чудово маскує її в лісі. Плями здалеку схожі на блики від сонця на землі.

За теплої пори хутро рисі світліше й густіше, ніж узимку.

Перед похолоданням тварина набуває м'якої, теплої шерсті. Колір хутра перед настанням холодів зазвичай змінюють ссавці, які постійно перебувають на землі. Їхні вороги здебільшого використовують зір для полювання, тому можуть не помітити «замасковану» у світле хутро здобич. Єдиний серйозний ворог у рисі – це вовк. Під час полювання він покладається на нюх та слух і лише в останню чергу – на зір. Отож мати білий колір рисі не потрібно, тим паче що від вовків представник котячих може сховатися на дереві.

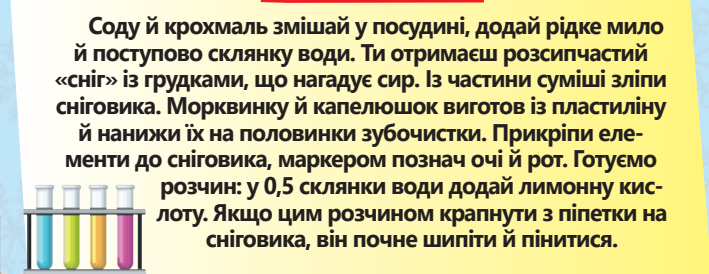
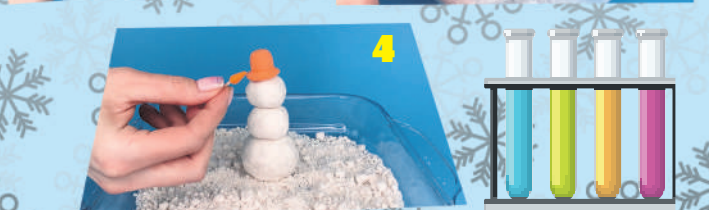
Білий колір не дає рисі переваги під час полювання. Основна мішень хижаків в зимовий період перебуває під снігом. А щоб виявити іншу здобич, рись використовує вуха й ніс, а не маскування.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Шипучий сніговик

Тобі знадобляться:

- сода – 1 склянка
- крохмаль – 1 склянка
- рідке мило – 2 ст. л.
- вода – 1,5 склянки
- лимонна кислота – 1 ст. л.
- піпетка
- помаранчевий пластилін
- зубочистка
- чорний фломастер

Хід роботи:

Соду й крохмаль змішай у посудині, додай рідке мило й поступово склянку води. Ти отримаєш розсипчастий «сніг» із грудками, що нагадує сир. Із частини суміші зліпи сніговика. Морквинку й капелюшок виготов із пластиліну й нанижи їх на половинки зубочистки. Прикріпи елементи до сніговика, маркером познач очі й рот. Готуємо розчин: у 0,5 склянки води додай лимонну кислоту. Якщо цим розчином крапнути з піпетки на сніговика, він почне шипіти й пінітися.

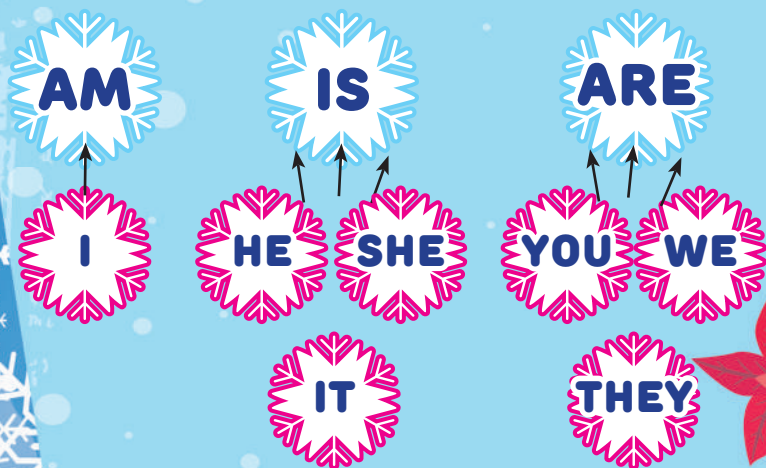
ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

VERB "TO BE" ДІЄСЛОВО «БУТИ»

am [em] →
is [iz] →
are [a:] →

TASK 1

Уважно розглянь схему утворення дієслівних форм за особами й запам'ятай їх.

I [ай] – я
He [хі] – він
She [ші] – вона
It [іт] – воно
You [ю:] – ти/ви
We [ві] – ми
They [зей] – вони

TASK 2

Доповни речення відповідними формами дієслова.

- We _____ friends.
- He _____ my classmate.
- I _____ on my way to school.
- I _____ the only one who opted for French.
- It _____ a test tube.
- She _____ our class teacher.
- We _____ the part of success.
- We _____ not ready for the test yet.
- They _____ at the cinema.
- You _____ my best friend.

Обери правильну відповідь у питальних реченнях.

TASK 4

- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ my hat small?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ I at the beach?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ your parents there?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ Ann in your house?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ I surprised?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ a hamster orange?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ elephants big?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ we students?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ the piano old?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ Ellis and I sad?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ Jean and Eve here?
- a) Am
b) Is
c) Are
- _____ the weather sunny?
- a) Am
b) Is
c) Are

TASK 3

Утвори заперечні речення за допомогою частки "not". Зауваж: вона завжди стоїть після дієслова "to be".

He is tall.
He is not tall.

She is young.

They are happy.

It is small.

He is fast.

He is a firefighter.

She is a doctor.

She is beautiful.

TASK 5

Уважно прочитай новорічну анкету й заповни її.

MY YEAR IN REVIEW

Picture of me

NAME: _____

Age: _____

Height: _____

School: _____

HAPPY NEW YEAR!

I tried: _____

I learned: _____

I loved: _____

MY GOALS FOR THE YEAR

My goal for 2023 _____

I want to learn: _____

I want to go: _____

I want to try: _____

THE BEST OF THIS YEAR

Movie: _____

Song: _____

Book: _____

Toy: _____

Food: _____

ЯК ВИНИКЛА ГОДІВНИЦЯ ДЛЯ ПТАХІВ

Історія появи годівниці пов'язана з несприятливими кліматичними умовами й бажанням людини захистити птахів у ті періоди, коли вони не можуть самі себе прогодувати. Зима – найважча пора року для птахів, які не відлітають у теплі краї. Особливо складно їм добувати їжу в снігові дні. Адже всім відомо, що ситому птаху й мороз не страшний. Отож птахам треба допомагати пережити зиму, інакше вони помруть. І тут на допомогу приходить людина, яка майструє годівниці й підгодовує пернатих друзів. Важко сказати, коли з'явилася перша годівниця, але є цікава історія – легенда про те, чому люди зробили традицією вивішувати годівниці.

Дуже давно жив в одному селі чоловік на ім'я Сашко. Він був землеробом: орав землю, сіяв зерно, збирав урожай, мовов борошно й випікав запашний хліб. Сашко досяг чималого успіху в цій справі й прославився в усіх сусідніх селах. З усієї округи з'їжджалися до нього люди за м'яким хлібом.

Але трапилося в нього одного разу велике нещастя... У той час була велика посуха. Сонце припікало, і спека була нестерпна. Спалахнула в селі пожежа, і погоріли всі дерев'яні споруди. А в Сашка на землі згоріла майже вся пшениця, але трохи йому все ж таки вдалося врятувати. І набралось в чоловіка зерна всього мішок.

Минула осінь, і настала зима – морозна, люта, такої ще ніколи не було. Одягнув Сашко кожух і вийшов надвір подивитися, що там коїться. Бачить: навколо все снігом замело, а на білих від снігу деревах птахи сидять і не рухаються, замерзають. Шкода йому стало бідлашних

пернатих. Спорудив чоловік їм дерев'яні будиночки й насипав у них зерно. Налетіли птахи на пшеницю, почали клювати й насичуватися. Відтоді почав Сашко щодня в годівницю сипати зерно, хоч і сам він збіднів, адже все своє зерно віддавав птахам.

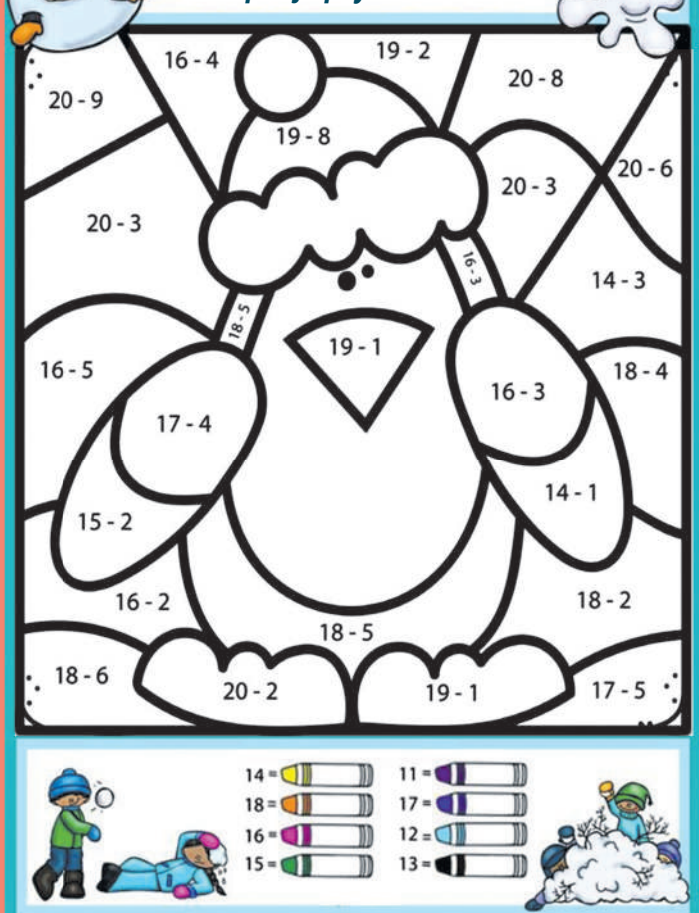
Так і минула зима, а останнього її дня висипав Сашко птахам залишки пшениці зі свого мішка й лише тепер помітив, що весь свій запас птахам згодував. Сидить, зажурився, думає: «Тепер і їсти нічого, і сіяти нічого».

Ось настав час сіяти врожай. Сидить Сашко в хаті й чує шум, гамір. Вийшов у двір і бачить: над його землею зграя різних птахів кружляє. Серед них і голуби, і горобці, і синиці, і кожен справою зайнятий – кидає зернятко в землю, відлітає кудись і назад прилітає із зерном. І так багато разів. Дивляться всі селяни, дивуються, ніколи не бачили, щоб птахи комусь город засаджували.

І поширилася чутка світом про цю історію. І почали люди, як Сашко, споруджувати годівниці для птахів узимку й дбати про них. А птахи у відповідь на людську доброту допомагають людям, знищуючи шкідників лісів, городів, садів, зберігаючи в такий спосіб урожай. І стало це традицією й передавалося з покоління в покоління.

Можливо, ти вже чув про міжнародну акцію «Нагодуй птахів узимку». Триває вона до весни. У цей період усі охочі в будь-якій точці світу, будь-якого віку, будь-якої національності можуть узяти в ній участь: самотужки зробити годівницю й щодня наповнювати її кормом.

Розв'яжи приклади й розфарбуй малюнок.

ЗНАЙДИ 3 ВІДМІННОСТІ.

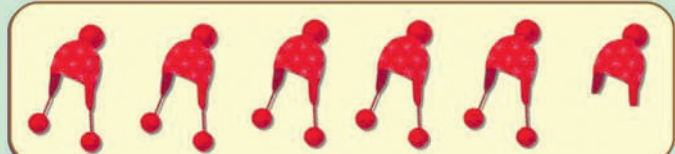

И „

РЕБУС

ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ? ЧОМУ?

КОКОСОВА ГОДІВНИЦЯ

1

Насамперед треба просвердити отвір, щоб злити кокосову воду. Для цього свердлимо отвір товстим свердлом у верхній частині кокоса й виливаємо сік.

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- кокос;
- свердло;
- спеціальна насадка на свердло для свердління великих діаметрів;
- нитка або мотузка;
- обов'язково – допомога старших.

2

Потім надягаємо на свердло насадку потрібного діаметра. Отвори мають бути не дуже маленькими й не надто великими. Тепер висвердлюємо два отвори один навпроти одного.

Годівниця з кокоса готова! До того ж вона цілком натуральна й екологічна. Залишилося наповнити її кормом для птахів – і гайда тішити пернатих!

3

Коли отвори готові, потрібно вийняти ножом увесь вміст з кокосу. М'якуш горіха доволі твердий, тому доведеться докласти зусиль, щоб його дістати.

4

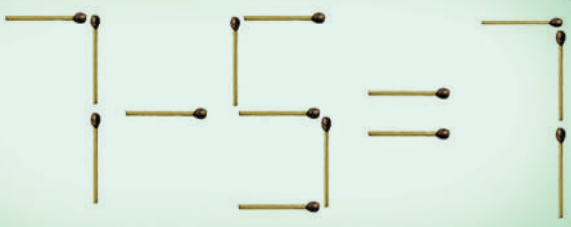
Просунь нитку або мотузку в отвори у верхній частині кокоса, відріж її до потрібної довжини й зав'яжи вузол.

Р. С. Якщо в тебе немає насадки на свердло, можна зробити кокосову годівницю іншим способом. Горіх ділять на дві частини, забирають м'якуш. Половинки з'єднують між собою звичайною мотузкою. Нижня частина слугує годівницею, а верхня – дахом. Теж чудовий варіант годівниці для птахів власноруч.

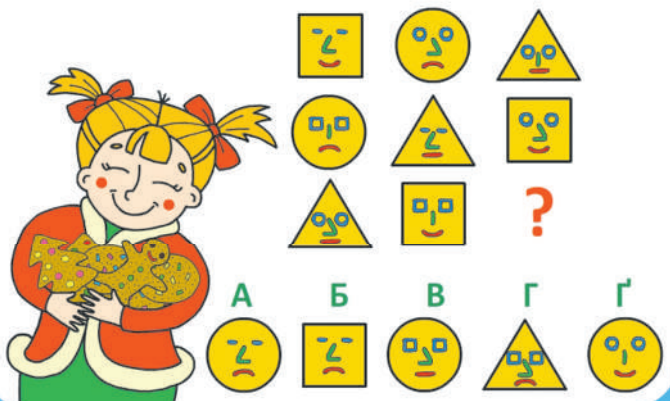
ПОЛІЧИ.

РОЗВ'ЯЖИ НЕРІВНІСТЬ.

МАЙЯ ПОБУВАЛА НА МАЙСТЕР-КЛАСІ З ВИГОТОВЛЕННЯ ІМБИРНОГО ПЕЧИВА. ПОГЛЯНЬ, ЯК ГАРНО СКЛАЛА СМАКОЛИКИ ДІВЧИНКА. ЯКИМ БУДЕ ОСТАННЄ ПЕЧИВО?

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА КОЖНОМУ НОВОРІЧНОМУ СВЕТРИ?

Галина Шперлинг

ПРОЩЕННЯ

Наближалися різдвяні свята й довгі зимові канікули. Настрій у дітей був піднесений. Сумували тільки ті, хто ще не встиг виправити свої погані оцінки, – треба було поспішати. Але Люда навчалася відмінно, і їй не було про що переживати в ці зимові дні.

– Дівчатка! – вигукнула Соня. – Зачекайте мене, я теж їду додому!

Люда й Марина зупинилися, обернувшись на поклик однокласниці. І три нерозлучні подружки вибігли зі школи на хрумкий морозний сніжок. Дівчаткам було майже по дорозі, і вони часто поверталися зі школи разом.

– Погляньте, – промовила Марина, – попереду нас іде Оленка Мірошкіна. Наздоженімо її й розважмося трохи...

Олена йшла неквапливо, і наздогнати її було легко. Незабаром дівчинка почула за своєю спиною швидкі кроки й обернулася. Побачивши трьох подруг, вона спокійно продовжила свій шлях. А дівчатка тим часом не переставали із чогось сміятися. Першою почала Соня: – Друзі, подивіться, який в Оленки Мірошкіної-макарошкіної ковпачок на голові!

І бурхливий вибух веселощів прокотився вулицею.

– А помпон який, немов пряник! – зауважила Марина.

І знову пролунав дружний сміх трьох подружок. Люда теж сміялася, їй було просто весело. Щоправда, сама вона так нічого смішного й не змогла вигадати, щоб підтримати веселощі. Натомість хода Олени пришвидшилася.

Олена Мірошкіна була спокійною й тихою, навчалася непогано й завжди уникала галасливих компаній. Іноді її дражнили як дівчата, так і хлопці, але здебільшого їй просто не помічали.

– А куди це ти так, Макарошко, поспішала? – хіхікнула Соня й смикнула Олену за капюшон.

А Марина легенько штовхнула ногою портфель, який дівчинка несла в руці. Навіть Люда спробувала потягнути Олену за рукав. Але та, відсмикнувши руку, пришвидшилася. Від швидкої ходи подружки захекалися, їхні щокі розрум'янилися.

Волосся, що вибилося з-під шапок, розтріпалося по обличчю. А коли Олена майже добігла до хвіртки свого будинку, троє подружок видали переможний вигук і зупинилися. Вони втомилися.

Постоявши трохи на дорозі, дівчатка розвернулися й попрямували своїм звичайним маршрутом. Тепер вони йшли повільно й чомусь мовчали. Від веселощів не залишилося й сліду. Першою заговорила Соня:

– Дівчатка, ми дуже погано вчинили... Ми образили Олену...

– І що на нас найшло? – підтримала Марина. – Повернімося й попросімо в неї пробачення...

І троє подружок вирушили до будинку однокласниці. Постукавши у двері, вони несміливо покликали Олену. І коли вона їм відчинила, дівчатка стали навперебій просити пробачення, вони плакали, докоряючи собі за скоєне. Спочатку Олена дивилася на них здивованими, широко розплющеними очима, потім усміхнулася й сказала:

– Дівчатка, я пробачаю вам, пробачаю... Заходьте до мене в гості... Я зараз поставлю чайник, у мене є печиво. Заходьте, не соромтеся.

Після всіх цих бурхливих подій чотири дівчинки мирно сиділи разом і пили запашний чай із печивом. І ніхто з них не хотів згадувати про те, що сталося. За годину вони розійшлися. І коли Люда залишилася сама, вона раптом розплакалася. Їй було дуже соромно за себе. Їй було соромно вдвічі більше, бо її подружки знали, що вона вірить у Бога, відвідує церкву. А найбільше дівчинці було соромно через те, що не вона запропонувала піти вибачитися перед Оленою. І чому вона не зупинила подружок на самому початку? Вона теж сміялася з Олени, хоч ніхто з дівчаток не

мав поганих намірів, просто їм було весело.

Коли Люда повернулася додому, вона не змогла сховати своїх заплаканих очей, та й не хотіла. Пригорнувшись до мами, дівчинка розплакалася. Цього вечора батьки довго розмовляли з донькою, а потім разом молилися, і Люда калялася перед Богом за свій учинок.

– Мамо, – згадувала потім дівчинка, – Олена, як справжня християнка, усім нам сказала «пробачаю» і ще й чаєм пригостила. А мені було так соромно, так погано, я навіть у вічі не могла їй подивитися...

Наступного дня в школі Люда підійшла до Олени й тихо промовила:

– Мені дуже соромно, що я так поведилася вчора. Ти ж знаєш, що я ходжу до церкви... Я дуже засмутила Ісуса... – і сльози навернулися на очі.

Таке визнання й каяття вимагало зусиль, але Люда дуже любила Господа й не по роках серйозно ставилася до своїх учинків.

– Пробач мені, будь ласка, я засвоїла чудовий урок...

Олена мовчала певний час, а потім так само тихо відповіла:

– Я пробачила тобі... – і, зніжовіло опустивши очі, запитала: – А можна й мені з тобою до церкви піти? Ти дуже добра дівчинка, я так давно хотіла поговорити з тобою про Бога, але якось не наважувалася. У мене і Євангеліє є, ми з мамою читаємо іноді разом, особливо після того, як не стало нашого тата...

Це різдвяне богослужіння було для Люди найщасливішим і найпам'ятнішим, тому що Олена та її мама прийшли до церкви і знайшли для себе народженого Спасителя Ісуса Христа.

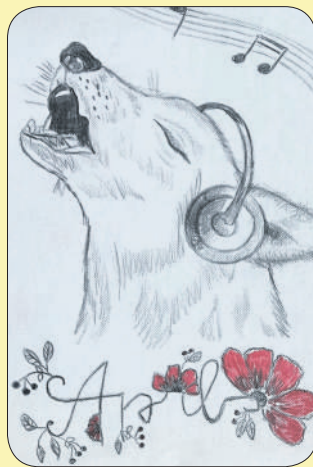

Ангеліна Рутковська

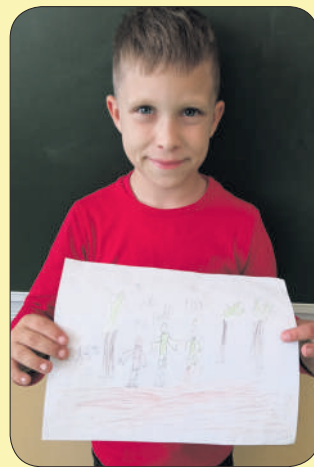
Аліна Літвін

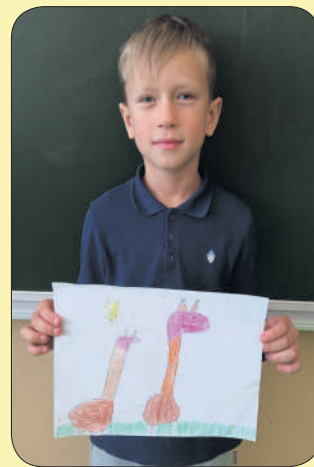
Маргарита Смутняк

Аня Поліщук

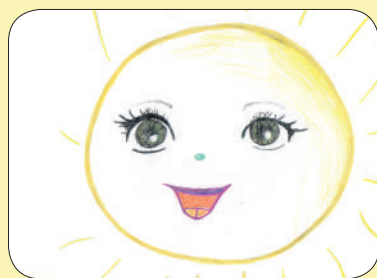

Артем Тарасенко

Женя Кулик

Що переплутає художник?

Ліда Кот

Полліанна Колош

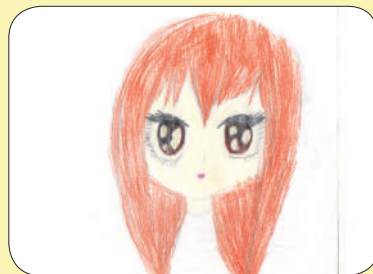
Надя Кот

Рома Дусь

Еріка Колош

Віка Кот

Богдана Винниченко

Анастасія Марченко

Це друга інтерактивна книжка із серії "STORY BOX" з поробками, цікавими завданнями та мультфільмом для дітей від 2 до 5 років. У ній можна використовувати пальчикові іграшки з першого набору цієї серії. Це найкращий подарунок для дітей до зимових свят, який подарує неперевершені пригоди та незабутні враження!

До набору входять:

- книга (24 сторінки);
- мультфільм за участі героїв книги (за посиланням із QR-коду);
- поробка;
- 30 пакуночків;
- 23 розвивальні завдання;
- 19 наліпок;
- 30 прищипок;
- Адвент-календар із завданнями на кожен день місяця;
- коробка з картону 250x155x40 мм;
- лист-інструкція для батьків.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Люди діти!

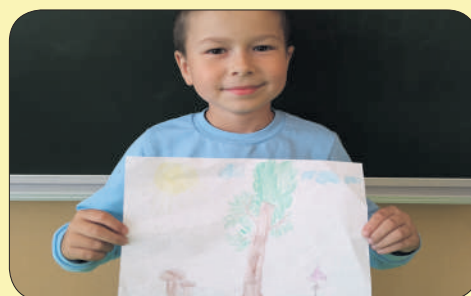
Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Влад Полеско

Дарина Степанюк

Дмитро Яременко

Єва Сопінська

Катя Щербань

Назар Куник

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.